

خیلواکی

استقلال

www.esteqaal.net

سه شنبه ۰۸ اکتوبر ۲۰۲۴

از منابع دیگر

تاریخ حافظه قوی دارد

قسمت چهارم

تجلیل از جنایات؛ بررسی اظهارات اخیر امرالله صالح

نویسنده: مبارز هروی

امرالله صالح، در طول دو دهه گذشته، به عنوان یکی از چهره های بدنام در نظام جمهوری افغانستان شناخته می شود و هیچگاه شخصیت ثابتی نداشته است، به گونه ای که برخی او را «فاحشه سیاسی» نامیده اند.

سیاست های صالح بدین صورت بوده که هرگاه منفعتی برای خود مشاهده می کرد، به سمت آن می دوید، در سیرک انتخابات، او گاهی در آغوش عبدالله خود را می انداخت و اشرف غنی و دار و دسته اش را توهین و تحقیر می کرد و گاهی نیز در کنار اشرف غنی، به عبدالله و دیگر همراهانش حمله ور می شد.

چند روز پیش، امرالله صالح به مناسبت سالگرد کشته شدن داکتر نجیب، در صفحه ایکس خود به طرز عجیبی از «خاد» (سازمان اطلاعات رژیم دموکراتیک خلق) دفاع کرد و حقیقت کشتار و سرکوب مخالفان رژیم کمونیستی را انکار نمود.

او با بیان اینکه در دوران حاکمیت حزب دموکراتیک خلق، اکثر خانواده های مجاهدین در کابل زندگی می کردند، ادعا کرد که سازمان خاد «هیولای آدم کش» نبوده است.

اما در مورد خاد باید گفت که هرگاه نام آن به میان می آید، برای افرادی که در آن زمان زنده بودند و شاهد این جنایات هولناک بودند، جز یادآوری خاطرات تلخ و روزهای تاریک چیزی دیگر به ذهن نمی آید و این خود نشان دهنده قساوت قلب نجیب در آن دوران است.

خاطرات دگراندیشانی که به دلیل عقاید شان یا همسویی با سازمان های مخفی، توسط خاد شکنجه و زندانی شده بودند، و گزارش های کمیته حقوق بشر سازمان ملل و دیگر سازمان های بین المللی، ابعاد جنایات تکان دهنده خاد را تا حدی روشن می سازد.

داکتر نجیب به عنوان بنیان گذار و رئیس این دستگاه شکنجه و کشتار، از نظر سیاسی، حقوقی و تاریخی از ۱۹۸۱ تا ۱۹۸۶ به طور مستقیم و در سال های بعدی تا سقوط رژیمش به طور غیرمستقیم مسئول تمام جنایات ضد بشری و جنایات جنگی خاد است.

برای درک حجم جنایات خاد علیه ملت مظلوم افغانستان، کافی است به گزارشی که در اوایل سال ۱۹۸۶ توسط سازمان ملل درباره وضعیت حقوق بشر در افغانستان منتشر شده، اشاره کنیم؛ در آن خاد به عنوان «ماشین شکنجه» معرفی شده است.

این گزارش حاکی از آن است که خاد از هفت مرکز بازداشت در کابل نظارت می کرد:

۱. دفتر شماره ۵ خاد، معروف به "خاد پنج".

۲. دفتر مرکزی خاد در شش درک.

۳. ساختمان وزارت داخله.

۴. دفتر بازجویی (تحقیق) مرکزی خاد، موسوم به «صدارت».

۵. دفاتر شعبه نظامی خاد، معروف به خاد نظامی.

۶. خانه احمدشاه خان.

۷. خانه وزیر اکبرخان.

در ادامه این سند، انواع تکنیک های شکنجه نیز به گزارشگر ویژه (خاص) ارائه شده است که برخی از آنها عبارتند از:

۱. شکنجه با الکتروشوک.

۲. کندن ناخن ها با وارد کردن شوک های برقی.

۳. کندن ریش برخی زندانیان، به ویژه (بخصوص) مردان سالخورده و شخصیت های مذهبی.

۴. استفاده از سگ های پلیس علیه بازداشت شدگان.

۵. آویزان کردن زندانیان از پاها برای مدت نامحدود.

به گواهی آرماکورا، گزارشگر کمیته حقوق بشر ملل متحد، خاد در کنار زندان ها و نظارتخانه های رسمی متعدد در سرتاسر افغانستان، حداقل چهارصد زندان غیررسمی تنها در شهر کابل داشت، که این امر به تنهایی گواهی بر جنایات و مظلومی است که در پشت درهای بسته انجام می شد.

ناگفته نماند که تعداد زندانیان سیاسی خاد تنها در محبس پلچرخی در آن زمان بیش از ۳۰,۰۰۰ نفر بود و سالانه بیش از ۲,۴۰۰ تا ۳,۰۰۰ زندانی توسط مأموران خاد و رهبری زندان پل چرخی از بلاک اول این زندان به پولیگون ها منتقل و با قساوت زیاد تیرباران می شدند.

آنچه گفته شد تنها گوشه ای از جنایات سازمان خاد در زمان ریاست داکتر نجیب بود و همین قساوت قلب و بی رحمی او نسبت به هموطنانش باعث شد تا نزد اشغالگران به جایگاه و منصبی دست یابد و در سال های بعد به ریاست کشور منصوب شود.

اکنون، چنین سازمانی که نه تنها ملت رنج دیده افغانستان، بلکه حتی چهره های بدنام فراری نیز به جنایات آن معترف اند و سازمان ملل نیز آن را «دستگاه شکنجه» نامیده، شخصی نظیر امرالله صالح می آید و در حالی که خود سنگ جهاد علیه کمونیست ها را به سینه می زند، آن را تبرئه می کند و تمام وقایع رخ داده را انکار می نماید.

اما در مورد اینکه چرا صالح چنین اظهارات مضحکی را بیان کرده، باید گفت که ممکن است به خاطر اختلافات اخیر میان او و دیگر رهبران جبهه بغاوت باشد و از این طریق قصد تغییر جبهه را داشته باشد.

زیرا همین چند روز پیش، محمد محقق، یکی دیگر از رهبران پوشالی جبهه بغاوت، امرالله صالح را «شیطان مجسم» نامید.

این اظهارات صالح نشان دهنده تضاد در شخصیت و اهداف اوست و به خوبی بیانگر وضعیت پیچیده سیاسی در افغانستان است.